

»Hvor falder det dig ind!« sagde Torben stødt, og Samtalen blev nu en Tid hængende ved Mads Vestrup, fordi han paany følte sig forpligtet til at værges Præsten mod Vennens Spot.

Der kom dog ingen virkelig Varme i hans Forsvar for ham; dertil var der altfor meget hos Manden, der bød ham selv imod. Navnlig var der en gammel, grim Erindring fra Drengaaarene, som hans Tanker aldrig kunde komme udenom. Dengang de sad paa Skolebænk sammen derinde i Randers, havde der en kort Tid bestaaet et Slags Venskab imellem dem. Han havde haft ondt af den klodsede og ufrimodige Bondedreng, der straks var bleven Klassens Ugle. Mads var ikke saa lidt ældre end sine Kammerater og dertil en lemmestærk Prygl, som meget godt kunde have holdt sig sine Plageaander fra Livet uden Beskytter; men han var en umodig Dreng, der helst krøb i Krog og først slog fra sig, naar han kom i Raseri. En Dag paa Legepladsen hændte det saa, at de selv kom op at brydes. Det begyndte i Spøg men blev efterhaanden Alvor. Kammeraterne slog Kres omkring dem, og deres Tilraab hidsede dem yderligere op. Det blev en Holmgang efter alle Brydekunstens Vedtægter. Mads var ham overlegen baade i Masse og Styrke, alligevel blev han ikke kastet, før den anden lumskelig begyndte at spænde Ben. Men i Faldet lykkedes